

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άχρεία.

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό ΡΩΜΟΣ τήν έβουάδα — μόνον μιά φορά θά βγαίνω,
κι' έπαν έγω έβουάδα — κι' έποτε μού κατεβαίνει.
Συδρομητής θά δίχουμαι — γιατί λεπτά δέν έχουμ.
και 'σταν 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδασιών.
και είς τήν 'Ελλάδα δίλην — δίχως νάξια κι' έντροσιών.
Συδρομή γιά κάθε χρόνο — **όσα φράγια είναι μένο.**

γιά τά ένα όμας μέρη — **όσα φράγια και 'στέ χίρα.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συδρομητής.
κι' έσους τόν παρῆ δέν δίδει — θά τόν πῆρ μαύρο φίλι.
Γράμματα και συδρομαί — άπ' εύθείας πρῶς έμέ.
Γιά τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Όκτώ μινός Μαίτου
θερμού και σωτηρίου.

Πούντος τετρακόσά και τριάντα ένα.
Ύπουργεϊό νέο και χαρά σ' έμένα.

Ύμνοι τρελλοί του Φασουλῆ.

A.

Ύμνω τόν Σωτηρόπουλο, τόν νέο Κυβερνήτη,
πούγει μαλαλό και σινεσι και δέν σηκώνει μύτη,
πού δόξαις 'σ'τά γεράματα πού φύλαγε ή μάρα
και δέν 'συνείθισε ποτέ νά κινή τόν Σωτήρα.
Ύμνω τόν Σωτηρόπουλο, πού τώρα ζακανερόνει,
πού τόν φωνάζουν Λεμονῆ κι' έκείνος δέν θυμάνει.

Μί παπαρούνας κόκκιναις οι κάμπι κοκκινίζουν
κι' ο Λεμονῆς ό κίτρινος μ' έκίνας κοκκινίζει,
μῆ μπλόκιο θυμιάμα πολλοί τόν λιθανίζουν
κι' αυτός μῆ τήν άπάθεια τόν κόσμο δαιμονίζει.
Γι' αυτόν βροντούν τά Φιλιατρά, βροντούν οι 'οι Γαργαλιάνοι,
κι' αυτός δέν γαργαλλείται, μηδῆ τόν νου του γάνει.

Τόσον καιρό 'περίμενε νά 'δῆ κι' αυτός χαίρει,
νά κάτση σάν Πρωθυπουργός 'σ'του Βασιληῆ τό πλάγι,
τόσον καιρό 'περίμενε αυτό τό πανηγυρι
κι' έκόντευε τό φράσκο του ό σκόρος νά τό φάγω,
άλλά μῆ 'μέρα 'εσπρινικά ό πριν Σωτήρας 'κέρωσε
κι' ό κύρ Σωτήρας βικστικός τό φράσκο του 'σίδρωσε.

Κόκορας μαύρος 'λάλησε, γαβίει μαύρη σκύλα,
κι' άκούει' ένα θλιβερό και μαύρο μοιρολόγι :

«μείσα 'σ'του γένους τήν καρδιά, 'σ'της λευτεριῆς τά φύλλα,
έφώλιασε κακό στοιχείο κι' άντρετωμένους τρώγει,
τούς έραγε, τούς έσωσε, κανένα δέν έρίνει,
κι' ό Βασιληῆς πού τῆμα αδύνατος; έγίνη.
κι' εύθως 'σ'τόν Σωτηρόπουλο μεγαλό γραμάμο στέλλει:
αγέρο, νά πῆς όργήγορα κι' ό Βασιληῆς; σί θέλεις.»

«Μῆ μῆ ζητῆ γιά κρέμασμα και γιά κακή κρεμάλα;
δέν σί ζητεί γιά κρέμασμα και πῆγαινε πηλάλα...
θέλει νά πῆς γιά τό στοιχείο, πού κόσμο ζεπατόνει,
κι' 'εμείς τοκομερίδιο τό λίμε και κουπόνι.»

Μπαίνει σ' άμάξη 'γρήγορα και δίχως νά χάζει
καμπαρωτός και λυγιστός 'στ' Ανάκτορα πεζεύει.
Καλή σου 'μέρα, Βασιληῆ, καλή σου 'μέρα, Ριχα...
καλώς τόν Σωτηρόπουλο, καλώς τον τόν κολληγά...
ό Λόρδος μας τά 'μπιρδέψε, ό Λόρδος τά μπερδέει,
κι' 'όλους μας έκορδέϊψε κι' άκόμη κορδέϊσει.

Μῆ λόγια και μῆ μόμελαις μηδῆ στιγμή μῆ χανάς
γιατι καθίνας δανιστής τόν σέβρο μας χροπῶνει.
κι' άν θίλης μῆ τόν Βασιληῆ χωρῆ και σῆ νά κινή
πλα κι' 'όρκισο γρήγορα πῶς θέβρης τό κομπού.
Σί τούτο, Σωτηρόπουλο, ή σωτηρία κρέμαται...
άν τόβρετε χαρά σ' έμέ, κι' άν δέν τό 'βρεῖτε τρέματα.

Λεμονή λεμόνισί μας,
 ούσε μας και φωτίσει μας.
 Λεμονή με τὰ λεμόνια
 και τὰ πράσινα σου κλώνια,
 θιντε λούσου και κτενίσου
 και γιά σένα ζημερόνι,
 κι 'έρωσι και βασανίσου
 να μας εύρησ τὸ κουπόνι.

Λεμονή λεμόνισί μας,
 ούσε μας και φωτίσει μας,
 κίτταξε παντού με κιάλι,
 ψάχνε σ' όλας τῆς γωνιάς.
 πρην μας πάρουν Ἀγγλογάλλοι
 'στό κοντό με λεμονιαις.

Μέ φανάρια και με φῶτα
 ἀπ' ἔμπρός κι' ὀπίσω τῆρα...
 πρην τὰ δάνεια τὰ πρώτα
 τῶν Μυλλόρου και Σωτήρα.
 Τώρα μόνον τὸ κουπόνι
 τὸ τσερίλο μας γανόνει.
 κι' ὅποιος τῆρεσι τί χαρά!...
 να Σωτήρας μιά φορά.

Λεμονή μου, ντουόρος στέκα,
 να πέλεκι και πέλεκα...
 Σωτηρόπουλε Σωτήρη,
 'δὲς τὸν Πιτ πὸς σὶ κιχλάρει...
 μὴν τοῦ κάνης τὸ γατῆρι
 μπαταρίας ν' ἀμολάρη.

'Ευπνητός και 'στυνείρο σου
 μὴν ἀκούς καθόλου γρινιας,
 κύρ Σωτήρη, 'στό πλευρό σου
 να φυτρώουν ἢ στερλιναίς,
 κύρ Σωτήρη, να σὶ πέρην
 'μπρός και 'πίσω τὸ κουπόνι,
 συλλογή να μὴ σὶ ὀρηνη
 και να γίνης σάν καπόνι.

Κύρ Σωτήρη, εἰτοιμάσου
 γιὰ τὴν νία φασαρία,
 κύρ Σωτήρη, τὸνομά σου
 ἔς μας φέρη σωτηρία.
 Κύρ Σωτήρη, πάρε κάβο,
 να σου στρώσωμε λουλούδια,
 να σου 'πούμε χίλια μπράβο,
 να σου ψάλωμε τραγούδια.

Κύρ Σωτήρη, κύρ Σωτήρη,
 τόκα μιά τὸ ποτῆρι...
 με τὸ Λόρδο τὸν ἀμάκη
 ποτιστήκαμε φαρμάκι.

Τὸ κουπόνι τὸ κουπόνι
 δυο παει και ρουσκόνει,

κι' ἂν μας εύρησ τούτο σὶ
 σὶ βαπτίω Μωϊσῆ,
 κι' ὅλοι 'μπρός σου θὰ κοπούμε
 και τὸ Λόρδο μας θὰ 'πούμε :
 «Σὶρ Μυλλόρος κακομοίρη,
 δίχως τὰ φακόλια πέρην...
 κύρ Σωτήρη τὸ Σωτήρη
 δια φίλησε τῆ στήνα.

Κύρ Σωτήρη, κύρ Σωτήρη,
 και καινούριε μουσαφίρη,
 ἀνδρείωσου, βάλε νέρτι,
 πρην κι' ὁ Πιτ μας πῆ μ' ἄρα :
 «μιά τὸ ψευτή, δυο τὸ ψευτή,
 τρεῖς και τὴν κακή του 'μίρα».

Β'.

'Ἦλε κι' ὁ Ράλλης, ὁ ξανθός και τᾶξιο παλληκαίρι
 κι' ὅλος ὁ κόσμος 'φώναξε, κουμπάρει και κουμπάροι :
 «ἄς τῶρωμε, Θεούλη μου, ἰεῖνον τὸ κουπόνι
 ὁ Ράλλης μας εἰς τὴν Ἀρχὴν τρελλά να ξεφαντώνη,
 ὁ Ράλλης, τὸ Παλλάκι μας, πὸς σίγγει κάθε χέρι,
 πὸς ξεσπερνόκαται γι' αὐτὸν τῆς λεβεντιάς τάσκη,
 ὁ Ράλλης, πὸς τὸν ἀγαποῦν κι' οἱ λίγοι κι' οἱ πολλοί,
 με τὸ μουστάκι τὸ ξανθὸ και τὸ ξανθὸ μαλλί,
 με τὸ γοργὸ περπάτημα και τὴν ρεπουμπλικὰ του,
 πούχει και τρόπος εὐγενεῖς ἀνθρώπου ντιλακίτου,
 ὅπου με τάσσε ντούα σὸ τὸ καθε τι δὲν κρῖνει,
 πὸς δόξακι δίχως δάνεια μὰς γλυκοκαλαίει,
 κι' ὅταν τὸν πιάνη κάποτε τ' Ἀράπικο μουρῖνι
 εἰς ὄλους τότε φαίνεται τῆς μπάτσικας παιδι.

» Ἄς τῶρωμε, Θεούλη μου, ἰεῖνον τὸ κουπόνι
 ὁ Ράλλης μας εἰς τὴν Ἀρχὴν τρελλά να ξεφαντώνη,
 ὁ Ράλλης, πὸς 'κορῶδου τοῦ Λόρδου κάθε κίνημα,
 πὸς πάντα τούδινε 'στ' αὐτὰ με ὀνατὸ ματσουκι,
 και κάθε 'λίγο 'πρόσμενε ἀπ' τὸ Παλάτι μῆνυμα
 μαζί με τὸν Γιαννῶτσουλο και τὸν 'ψηλὸ τὸ Ρούκη,
 ὁ Ράλλης, πὸς πολέμησε σὶ μὴ μικρὴ μασοῦνα
 ν' ἀράξη μῖσα 'στὴν Ἀρχὴν με φουριαις και με βία,
 και τέλος ἀρθάρισε σὶ τούτη τῆ φουρτούνα,
 πὸς και βατσίλο πνίγεται και κάθε εκκαπαβία.

» Ἄς τῶρωμε, Θεούλη μου, ἰεῖνον τὸ κουπόνι
 ὁ Ράλλης μας εἰς τὴν Ἀρχὴν τρελλά να ξεφαντώνη,
 τὸ τρίτο κόμμα γρηγορα τὰπάνω του να πάρη,
 να γίνουσι περισσότεροί του Μήτσου οἱ κουμπάροι,
 μὴδὲ ξερὸ σάν σῆμερα να τρώμε ψωμοτύρι,
 και δίχως δάνειο να 'μπῆ 'στοῦ Λόρδου τὸ ρουβῆτι,
 και πάντα πρώτος κουβαρντάς μαζί με τὸ Σωτήρη
 τῆς σωτηρίας να κτυπᾷ κι' ἰεῖνους τὸ κουδούνι.

» Ζήτω, παιδιὰ, τοῦ Ράλλη... τί κόσμος τὸν συγχαίρει,
 μὰ τούτο τὸ κουπόνι τὸν σφάζει σάν μαχαίρι.
 Βάστα, καυμίνε Ράλλη, κι' αὐτὴ τῆ μαχαίρι...
 και πὸς να τὴν βαστάξω πούμαι πολὺ βαρμιά ;
 Καιρὸ γιὰ τὸ Κουβέρνο ἰζήλιξες γρουσοῦζικο...
 νταγιάντα, Δημητράκη, 'στὸς κουμποῦ τὸ βάρος,
 γιὰ νὰ φωνάξῃ ζήτω τὸ γένος τὸ μουφλοῦζικο
 και νὰ γενῆ με σῖνα κι' ὁ Βασιληάς κουμπάρος.

Γ'.

Ἠλαζαζαν τὰ σύμπαντα μετὰ φωνῆς ὀξείας
 εὖν ἤλθε κι' ὁ πολύμητις Θανάσης Εὐταξίας,
 κι' ἄμα τὸν εἶδαν ν' ἀνεθῆ τοῦ Παλατιοῦ τῆς σκαλαίς
 ἴσαι γι' αὐτὸν 'τραγουδοῦσαν δασκαλοῖ καὶ δασκαλάδας :

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόκι
 γὰ νὰ χαροῦν τὰ γράμματα μ' αὐτὸν τὸν Εὐταξία,
 ποῦ τοῦπρεπε τῆ μύτη του κι' ἐκείνος νὰ σηκῶνῃ
 ἡματὶ χρωσταί 'στὰ χέρια του τὴν κάθε του ἀξία,
 αὐτὸν ποῦ ξέρε νὰ μιλῆ περὶ διὰ γραμμάτου
 κι' ἀντιλαλοῦσε 'στὴ Βουλῆ μὲ κρότο τόνουκα του,
 ἵπου σὰν φίδι κολοβὸ τρυπῶνει μίσα σ' ὄλα,
 ποῦ τοῦ Μυλλόρου τοῦ 'ψηλά χαμηλοῦσε φωκῶλα,
 αὐτὸν ποῦ καὶ γιὰ νούμερα 'μερόνυκα λιμάρει,
 πῶναι 'στὴν πρέφα μᾶστορης καὶ ναργιλέ φουμάρει,
 ἵπου 'γεννήθη 'στὸ Δαδί
 κι' εἶδος ἀνάθει σὰν ὀαδί».

Ἔτσι γι' αὐτὸν 'τραγουδοῦσε μὲ πόνου 'στὴν καρδιά
 καὶ κάθε εἰδονταλῆς παππάς καὶ κάθε παππαδόξη :

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόκι
 νὰ λειτουροῦν 'στὴς Ἐκκλησιαίς μ' ὀλόγρυσσα καντύλια,
 καὶ τὸν καπνὸ τοῦ λιθανοῦ ὁ κόσμος νὰ θελώνῃ
 καὶ νὰ φορέσουν κι' οἱ λαγοὶ Δεσπότη πετραχῆλια.

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, τὸ τρις ἀναθεμάτο,
 νὰ μὴν κι' ὁ Θανάσης, μὰς μαζὶ μὲ τὸν Σωτήρη,
 νὰ ὄουν τὰ ράσσα προκοπὴ καὶ νὰ 'βρεθῆ γεμάτο
 μὲ καλογέριος καὶ ψωμιὰ τὸ κάθε μεναστῆρι.

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, παππάς νὰ μὴν πεινάσῃ
 μὲ τὸν καινούριου Ἰγυργό, μὲ τούτον τὸν Θανάση,
 ποῦ σὰν νερό καὶ τοὺς ψαλμοὺς καὶ τ' Ὀκτωῆτι ξέρε

καὶ τὰ κρυφὰ καὶ φανερὰ καθὲ παππὰ μαριόλου,
 καὶ μὲ τῆ μύτη του 'μπορεὶ νὰ τρίβῃ τὸ πιπέρι
 γιὰτ' εἶναι καὶ παππὰ παιδί κι' ἔγγυο τοῦ ὀαβόλου».

Δ'.

Διχθάνει κι' ὁ Κοντόσταυλος, κι' αὐτὸς ἀνικοτομάτης,
 κι' ἔτσι γιὰ τούτον τραγουδεὶ ὁ κάθε διπλωμάτης :

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόκι,
 τοὺς Φραγκοὺς κι' ὁ Κοντόσταυλος νὰ κατακερυνῶνῃ,
 νὰ στείλῃ δικαιοῦσαι γι' αὐτὴ τὴν ἀετία,
 νὰ 'δοῦμε 'λήγη προκοπὴ καὶ 'στὴ διπλωματία,
 νὰ ὀξασθῆ κι' ὁ Χιώτης μας, ποῦ 'σπούσας καὶ ξέρε
 πῶς στέλλεται καὶ γράφεται κι' ἡ μία κι' ἄλλη νότα,
 καὶ σοβαρὸς κορόνεται χιμῶνα καλοκαίρι
 μ' ἕνα καστόρ' ἡμίψηλο καὶ μαῦρη ρεδιγῶτα.

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, νὰ φριξ' ἡ ἀνθρωπότης,
 νὰ σπάσῃ μούτρα δανειστῶν Ἑβραίων κι' Ἀγγλογάλλων
 κι' ὁ κύριος Κοντόσταυλος, ὀαθόντρου γυῖος καὶ Χιώτης,
 πατῆρ μίσα Ἀγγελικῆς καὶ θίος δύο ἄλλων».

Ε'.

Εἰς τὰ κατάρτια τὰ 'ψηλά ναυτοπαῖδα πηδοῦν
 καὶ βλέπουσιν πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τίτοιμα τραγουδοῦν :

» Ἄς τῶρωμε, Θεοῦλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόκι
 τώρα ποῦ πῆρε Κριεζῆς τὸ στόλου τὸ τιμόνι,
 γιὰ νὰ χαροῦν τὸν ναυτικῶν μικρὰ μεγάλα σπήτια,
 γιὰ νὰ χαρῆ κι' ὁ Κριεζῆς, ὁ ξακουστός Ἰόρατος,
 ποῦ τοῦ πηγαῖου ἡ στολαίς καὶ τὰ χρυσὰ σερφήτια
 κι' εἶναι σωστὸς θαλασσινός κι' εἰς ὄλα τοῦ ὀρατίος.

»'Ας τέρωμε, Θεούλη μου, άμείως ν' άμολάρωμε,
 άς τέρωμε, Θεούλη μου... και τώρα που 'χαρήμε
 τρόπαις μαρίναις όλοι μας 'ετα χίριχ μας άς πάρωμε
 γιά νά κηρύξωμε μ' αυτάς «βερύατε και τό 'ερχήκαμε.»

»'Ας τέρωμε, Θεούλη μου, τήν άλλην έβδομάδα
 τώρα που 'μπήκε Κριζής 'σου στόλου τήν άρμάδα...
 άς τέρωμε, Θεούλη μου, με τοτο νά μη ρίξωμε,
 κι' όπου τά δικτάα ρίξωμε κουπόνι νά ψαρίψωμε.

«Όλοι 'στα καραβιά μέσα,
 τόν 'Υόραιο 'στό τιμόνι,
 κι' έγχι μόλα έγχι λίσσα
 γιά νά 'δρούμε τό κουπόνι.»

Γ.

Βογγούν λαγκάδια, κοιλάδες, έρη,
 κι' έτσι φαναζούν κι' οι σπαθοφόροι:
 «'Αχ! άς τό 'βρούμε κι' αύτά, Θεούλη,
 νά μη φανούμε τής όδός μουλι,
 κι' ό Τζιόντης Κόρπας νάβηη καβάλλα,
 πούγι και πένα, πούγι και πάλα,
 κι' είναι σπαθατός με τιτρακόσα
 και 'στούς σπαθατούς θά κάμη τόσα.

Γιά τό κουπόνι μας πνάνει μουρλα...
 έμπρός τρουμπέταις, έμπρός ταμπούρλα...
 γιά τό κουπόνι τόπο 'στον όμο...
 τραχάδη όλοι και πάρτε δρόμο.
 Φραγκό 'στη δόδα ίκίνο στικει,
 νύκτα και 'μέρα τό βλαστημέ,
 με τό σπαθί μου και τό τουρτέκι
 γιά τοτο τρέχω και πολεμώ.

'Έβρις το, Θεούλη, παράδες σαρπά,
 κάθε κανάγιας νά φαη τράκο,
 τό Στέμμα νάχη κοντά τόν Κόρπα
 και νά μη λίμα ακόρπο ντι μπάκος.

Ζ.

Μάννα σου λίω όν 'μπορώ γιά τόκος νά δουλεύω,
 σάν τσίρο μ' ικατόντης με τότοι καταδική,
 κι' όσο κι' άν καταγινοαί κι' άν προσπαθώ νά κλέβω
 έχ' ή πατάτα με όραχημή κι' έζήντα τό ραδιόκι.
 Μάννα θά ρίγω, έγε γερά, κι' έδώ πηγαίνου κι' άλλοι...
 με τό τοκομερίδιο όν μουμινε κεράλι.

Γι' αύτό βαρεί λυπητερά καθ' 'Εκκλησίας καμπάνα
 και δέρν' ή μάννα τό παιδί και τό παιδί τό μάννα,
 και τά πουλά που κελαιόδου κι' έκείνα που χακρίζου,
 του κήπου του Βασιλικού τήλόχρωτο παγωνί,
 του Μοντενίγρου τάγια θηρία που μουγκρίζου,
 όλα θαρρώ πως μ' έρωτούν άν 'βρήη τό κουπόνι.

'Όπου καθίω και σταθώ γι' αύτό καυγάς μεγάλος,
 γι' αύτό 'ρωτώ με σεβαρό και κάθε παπαγάλος.

κι' άν πάω 'στην Κολοκοθού κι' άν πάω 'στά Πατήσια,
 σί γέννα και σί λείφανο, σί γάμο και βαπτήσια,
 γιά τό κουπόνι μονάχά ταύτιά μου ξεκουραίνονται
 κι' άλλοι χαρούμενοι γι' αύτό κι' άλλοι θλιμμένοι φαίνονται.

Και λένε νέιο, γέροντες, γυναίκες και μαρά:
 «άς τέρωμε, Θεούλη μου, και τοτήν τή φορά,
 και πρίν μεγάλους και μικρούς ό 'Ποριγότης όσια
 άς ζημερώση μιάν αύγή και μετ' μεγάλ' ήμίρα,
 'στην κάσσα του Καλογεργή έλάκαιο νά πύση,
 όπου κι' έκείνος ν' άπορή πως 'βρήη' έκεί πέρα».

'Ας τέρωμε νά ράνωμε μ' άνθους τόν Βασιληά,
 νά βάλη τό Ραλλάκι μας 'στον Λόρδο τά γαλαά,
 στεφανωμένους νά σταθώ 'στον Μαν τό γρασιό,
 τους δανειστάς πατάκορρα νά λούσω με βρσιότι,
 νά φάω τσίρους τρωπαντούς κι' άγγουρία με τής φλούδας,
 κι' ό Ραλλής με τόν Διμονή νά πνάνου πεταλούδας.

'Ας τέρωμε νά τρίζωμε κι' έμεις 'στά περιόδω...
 άναθεμα σας χρήματα, καλά σας λένε βόλια.
 'Ας τέρωμε γιά νά σκορπά τά τρόσα σάν στραγάλια
 κι' έκίνοσ που ζαπόλονται είς τήν πορφυρ' άπάνω,
 και νά εισιστούν με μετ' φωνή στεριαιάς και περιγέλια:
 «σαπούνι δώσετε 'στον Πίτ, σκούνι 'στον Καρπατίνο.»

Και άλλαις ποικιλίαις, μ' άλλους λόγους άγγελίαις.

Τά του Ροϊού «Εϊδωλα», μελίτη γλωσσική,
 είς άκρον περιπούδατος κι' έπιστημονική,
 με σκόμματα, με σαρκασμούς, με σεβαρά κι' άστεία,
 που τήν έτύπωσε κομψά ή προσφιλή «'Εστία»
 Δραγμαί μονάχα τίσαρες του τέλους ή τιμή
 κι' άπ' όλους αγοράζεται σάν χασίκο ψωμί.

Είς τόν «Παρνασσό» κοιτάρο τήν Τετάρτ' ή Σιεμετίτ
 κι' όλοι κι' όλαις σας νά πάτε νά περάση τό σκελίτι.

Οι ράπται 'Αιδονόπουλοι—μεγάλο τόνομά των—
 είς τό Σταδίον τήν όδον μετακλήσαν ίσχατός,
 κι' ήλθαν κοστούμα θεινά είς τό Κατάστημα των
 και πρώτος πρώτος έπαισε ό Φασουλής τρεμάτος.
 Τι καμαριας τής δοκιμής και κάμαριας μεγάλαις
 και τί καθρίττας άκριβοί σ' ρωστιμείνας σάικας!...
 έκεί και νέου γραβατών πολλά τής ώρας είδη,
 έκεί και κάθε ψιλικό και ζηλευτό στολιό.
 Με νά και φός ήλεκτρικό... τί ώμωρρή περίσσια!...
 'Αιδονόπουλοι δύσκολα θά 'βρής και 'στά Παρίσια!

Θεράμ συγαρητήρια είς τόν Κολοκοτρώνη,
 που με τάς έξετάσεις του τάς διπλωματικάς
 έγινε τώρ' άκόλουθος και συγκεκαμαρόνι,
 τιμών τάς παραδόσεις του τάς προπατριάς,
 και λίει σ' όλους κι' ό Κωστής πως με διπλωματικάς
 τής Κολοκοτρωνικήαις θά λύση άμαρτίας.